

[Indenrigsministeren.]

fessoren efter nøje at have gennemgaaet alle de Problemer, der knytter sig dertil:

„At der naturligvis maa være Mulighed for Dispensation, hvor Forholdene gør det ønskeligt, kan der neppe være Uenighed om. Om der tillige bør være Mulighed for Fritagelse for Folk, der af denne eller hin Grund nærer en uovervindelig Uvillie mod Vaccinationen, maa det være Myndighedernes Sag at afgøre. Saa længe det kun drejer sig om en lille Procent, er Sagen i og for sig af ringe samfundsmæssig Betydning.“

Det, der her er givet Udtryk for, er netop, at det afgørende i Spørgsmaalet om den Fare, der paa dette Omraade kan foreligge for et Samfund, er, om man kan sige, at Samfundet som Helhed er gennemvaccineret, idet man maa huske, at Angrebene, saaledes som Forholdene en Gang er, ikke opstaar inde i det danske Samfund; Angrebene opstaar ikke fra det enkelte Individ indenfor det danske Samfund, men kommer til os ude fra, maaske fra Egne paa den anden Side Jordkloden, igennem den internationale Samfærdsel. Derfor er det afgørende, at Angrebene møder en Barriere af Gennemvaccinering af Samfundet, en Barriere, som altsaa efter Sundhedsstyrelsens Skøn ikke forringes af nogen Betydning ved, at en mindre Procentdel af Befolkningen ikke er vaccineret. Den Bemærkning, her er fremsat, er derfor ogsaa Svar paa det ærede 7de tingvalgte Medlems Udtalelse om de enkelte Skolebørn, som eventuelt kom til at gaa rundt i Skolerne uden at være vaccinerede.

Det ærede Medlem fandt det dernæst urigtigt at henlægge Afgørelsen til Sundhedsstyrelsen. Jeg maa mene, det er rigtigt netop ud fra den Betragtning, jeg her har gjort gældende: at Sundhedsstyrelsen er den rette Autoritet til at skønne over, om Adgangen til at blive fritaget er benyttet i et saadant Omfang, at man paa et givet Tidspunkt muligvis overfor Regering og Rigsdag maa sige, at det af sundhedsmæssige Grunde, af Smittefare-Grunde ikke længer er forsvarligt at tilstaa Fritagelse.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa, hvordan det er gaaet i Norge. Det ærede Medlem kunde for saa vidt ogsaa med nogen Ret henviser til Bevægelser i Sverige, og jeg kan oplyse, at en af Grundene til, at jeg har fremsat dette Lovforslag, er mit Kendskab til, hvorledes det er gaaet i Norge, og hvilke Bevægelser der findes i Sverige og i enkelte andre Lande. Jeg var i Sommer i Sverige og havde der Lejlighed til at blive bekendt

med — jeg vil blot nævne det som et enkelt Tilfælde —, hvorledes nogle Hundrede fra en bestemt Landsdel i Sverige simpelt hen i Flok og Følge nægtede at lade deres Børn vaccinere. Det, jeg gerne vil have Lov til at sige til det høje Landsting, er da dette, at jeg har den Opfattelse, at den Dag kan komme, hvor noget lignende sker herhjemme, og at denne Dag vil komme hurtigere og sikrere, hvis det høje Landsting afviser Forhandling om det Lovforslag, her foreligger. Ved Fremsættelsen af Lovforslaget har jeg taget mit Ansvar, og nu beder jeg Landstinget tage sit. Heroverfor er det ikke nok at sige, som det ærede 7de tingvalgte Medlem sagde, at han saa lidt som nogen anden vilde spotte dem, der af Samvittighedsgrunde ikke vil lade deres Børn vaccinere. Det er ikke nok at sige dette, naar det afgørende dog er, om Staten vil komme med sin Tvang og overvælde de paagældende Mennesker, som ud fra en dyb Overbevisning har denne Opfattelse.

I samme Forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone), hvis venlige Udtalelser jeg i øvrigt takker for, ikke mindst fordi jeg forstaar, at ogsaa dette ærede Medlem har mange Betæneligheder ved Lovforslaget, at man skal ikke alt for stærkt hævde, hvad det ærede Medlem gjorde, at til syvende og sidst har Staten Midler til at skaffe sig Loven respekteret. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at i de 100 Aar, der er gaaet, har man ikke tænkt sig at anvende Statens Tvang paa en saadan Maade, at man kom og tog Børnene fra de paagældende Forældre og tvangsvaccinerede dem. Men naar man ikke vil det, maa jeg have Lov til at minde om, at det Barn, der gaar rundt uden at være vaccineret, fordi vedkommendes Forældre betaler — hvor meget er det? — 104 Kr. om Aaret eller gaar i Fængsel og afsøner Bøden, ikke er en mindre Fare end det Barn, som har faaet Dispensation efter dette Lovforslag. Jeg vil altsaa advare imod at tro, at det Tidspunkt til syvende og sidst skulde komme, hvor Staten for Alvor anvendte sin Magt paa dette Omraade, hvad den faktisk ikke hidtil har gjort. — Maa jeg i øvrigt sige til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds, at det er meget muligt, at det vilde være rigtigt at foretage en Ændring, saaledes at Skolekommissionens Underskrift erstattedes med Skolelederens; det er noget, man selvfølgelig udmærket kan tale om.

I øvrigt takker jeg det ærede 7de tingvalgte Medlem, fordi han, skønt han i Begyndelsen af sin Tale meget stærkt pointerede, at han ikke kunde gaa med til Lov-